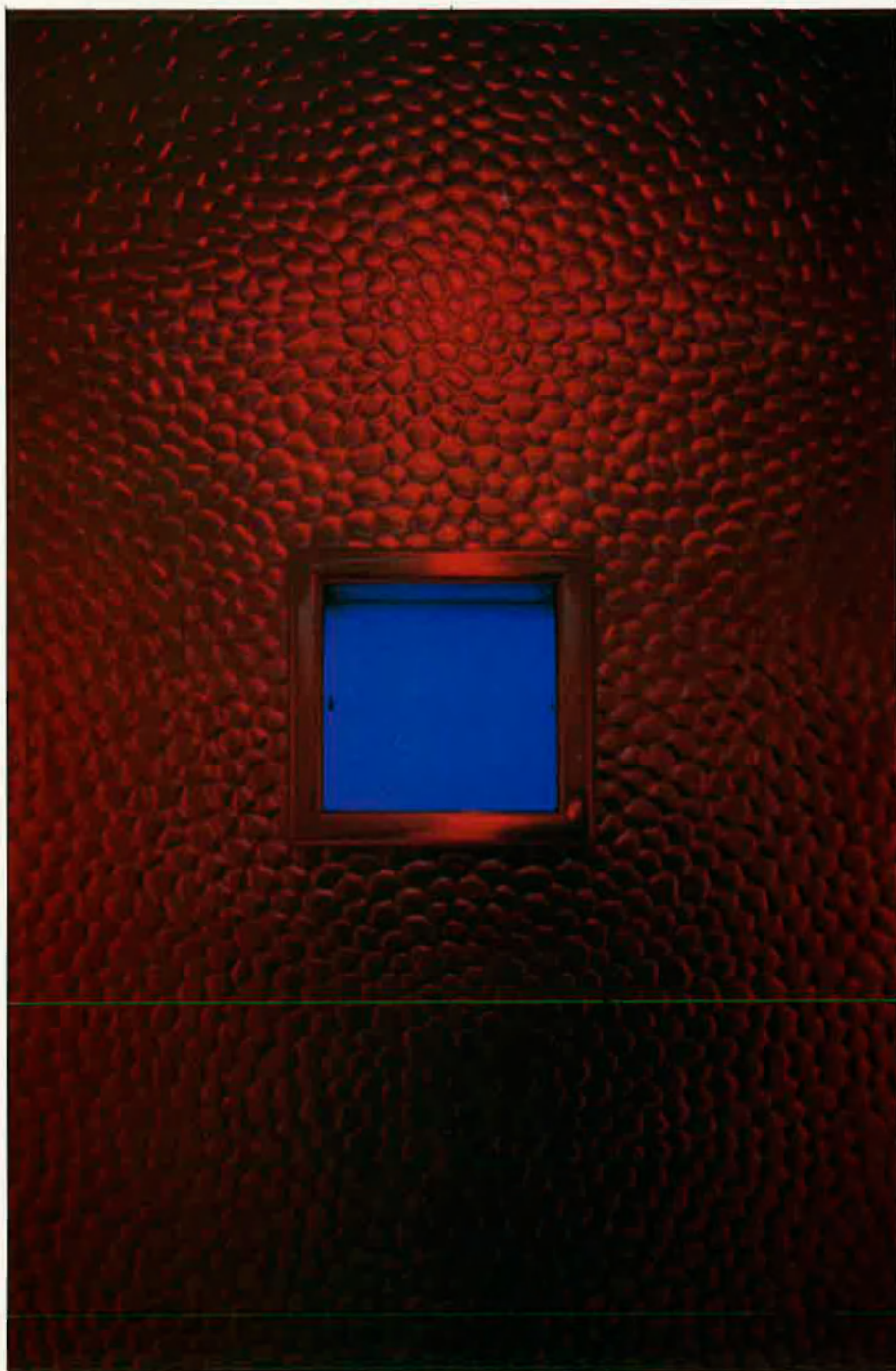

Benet enfonsa Tarradellas

No em sembla gens estrany que els tarradellistes manifestin que no han llegit l'últim llibre de l'historiador Josep Benet sobre els textos de Josep Tarradellas, ex-president de la Generalitat. La realitat, quan és desprovista de maquillatge, sempre costa de pair, i, d'altra banda, és ben normal i humà que tots vulguem dissimular, en públic, les pròpies vergonyes. I és que, si jo fos tarradellista, em plauria la publicació del llibre de Benet únicament per a comprovar que la figura de Tarradellas provoca i continuarà provocant polèmica —¿per a quan, la biografia definitiva?—, però em desplaïrien profundament els seus continguts.

Si realment hi havia mite —i, durant els últims anys, aquest mite, l'han fabricat entre molts—, Benet el desfà. Més ben dit: és el mateix Tarradellas qui se'n retrata inequívocament a través de les seves famoses cartes confidencials, textos diversos i nombroses declaracions periodístiques. Perquè, deixant de banda les referències benetianes sobre el context històric i polític en què els textos foren produïts i la innegable càrrega crítica de la majoria dels comentaris de l'historiador, resulta indiscutible que, de la lectura estricta de molts dels escrits i declaracions de Josep Tarradellas, no se'n desprèn, precisament, ni un servei destacat a la causa de Catalunya i a la institució de la Generalitat, ni cap contribució valuosa a la unitat dels catalans. Tot al contrari, precisament, del que Tarradellas volia fer creure que predicava.

Com diu Benet en la introducció de l'obra, moltes de les coses que s'hi revelen són doloroses de dir, però la veritat hi obliga. I a mi, com a ciutadà de Catalunya —expressió tan cara a Tarradellas—, també em dol que la persona que detingué la màxima representació institucional d'aquest país entre els anys 1954 i 1980 realitzés des de l'exili atacs calum-

12 d'octubre de 1992

niosos i sistemàtics contra dues institucions del pes específic de l'Abadia de Montserrat o l'Omnium Cultural; que criticàss una iniciativa antifrancuista de la importància històrica del Congrés de Munic (1962); que s'oposés a una campanya de la significació de la del Català a l'Escola (1963); que atíés la flama de la discòrdia amb motiu de la celebració dels Jocs Florals de Perpinyà (1964); que ridiculitzés l'activitat de l'Assemblea de Catalunya; que delatés objectivament davant l'aparell repressiu del franquisme persones, organitzacions i institucions de l'interior; que menyspreés la política del seu successor a la Presidència de la Generalitat, etc. etc. Que hagués dedicat, en definitiva, bona part de la seva activitat política a blasmar ciutadans i entitats dels que més han treballat –sovint, amb risc– pel nostre redreçament nacional.

I és cert, tal com assenyala recentment Joan Gomis, que el Tarradellas que ens presenta Benet és real, però no esgota en Tarradellas. En l'actiu de l'anterior president de la Generalitat no podran menys tenir-se, per exemple, la seva habilitat política, el seu poder de seducció o el fet d'haver sabut esdevenir una figura imprescindible per tal que Catalunya recuperés, en restablir-se la democràcia, la seva institució secular d'autogovern.

Però, al costat d'això, resultaria molt més sòlid un president amb un pensament polític no tan limitat –per no dir inexistent– com el de Tarradellas. Una figura, a més a més, que, al llarg de tota la seua trajectòria, fa sovint la impressió que no accedeix als càrrecs per servir, sinó per servin-se'n.

En definitiva, a Tarradellas, com a qualsevol estadista, només el jutjarà la història. Però Josep Benet –que, dit sigui de passada, continua sense demostrar que l'ex-president arribés a un pacte amb Madrid per tal d'assegurar-se la situació econòmica familiar– ha sabut actuar, en tota aquesta qüestió, com un fiscal implacable. Per això, a partir d'ara, els advocats defensors ho tenen bastant més difícil.

Joan Alcaraz
Periodista

Són les 12.40 del 12 d'octubre de 1992. Joan Martínez Alier és detingut a la plaça de la Universitat de Barcelona pel delictes d'haver-se negat a identificar-se, a ensenyar el DNI. Amb la seva pausa veu insisteix a dir que creu coaccionat el seu dret a expressar el seu rebuig a la celebració del V centenari de l'inici de l'aventura colonial americana. A les dotze, una petita manifestació havia sortit, com cada any, a protestar contra els fastos commemoratius. De fet, és ja una commemoració i enguany ningú no havia enviat els papers informatius necessaris a Govern Civil. Aprofitant aquest fet, la policia preparava una maniobra de provocació relativament ordenada i contundent. Es tractava d'agafar uns quants "rojos" i uns quants "fatxes", els quals fatxes, també tradicionalment, duen a terme dos actes: l'un a la Plaça dels Països Catalans (oratòria i parafernàlia expositiva) i l'altre, més emocionant: atonyinar i esporuguir qualsevol vianant.

El cas és que la policia va reprimir la manifestació contra la celebració del Dia de la Hispanitat detenint 30 joves i un total de 19 fatxes que varen ser conduïts a la comissaria de la Via Laietana. Als manifestants, els van prendre materials suposadament destinats a atacar o a defensar-se d'una agressió. Tot això, magníficament exposat, formava part d'un aparador que volia confirmar que els manifestants en general són una colla de violents indesitjables. Així es barrejaven megàfons amb adhesius de CGT i banderes d'un partit lligat a la Internacional Socialista (Front Farabundo Martí d'Alliberament Nacional, FMLN). A més, exposava un pot de melmelada amb benzina, que no arribava a ser un còctel molotov, ganivets de pelar taronges, passamuntanyes i altres estris que, destinats a fer mal, en poder fer molt. També uns grams de cultura: un llibre sobre Che Guevara, invitacions a una exposició de fotografies... Tot plegat, un munt de ferralla, com si fos una escultura contem-

porània. També destacava a l'aparador, en peu "d'igualtat plàstica" a la bandera roja del FMLN, una bandera del Tercer Reich amb creu gammada. Però no ens enganyem, aquella bandera va ser salvada de la crema quan el manifestant que la portava havia començat a incinerar la peça de roba.

Els detinguts eren persones molt joves, anònimes, llevat de Joan Martínez Alier. Una vegada a comissaria va identificar-se i quan, lògicament, havia de ser deixat en llibertat, "algú" va donar l'ordre d'involucionar en Joan amb tot l'embolic. Com que ell volia anar a la manifestació –comptant, tot i el retard, els retards habituals d'aquests seguicis– cal pensar que l'autoritat li infligí el que considera un càstig: retenir un catedràtic amb els seus possibles alumnes *punkies*. ¿Qui va donar l'ordre? ¿Com Ferran Cardenal, governador civil de Barcelona, va permetre que, una vegada identificada clarament la presència d'en Joan al lloc dels fets, aquest continués engarjolat fins a la una de la matinada del dia 14? El fet és molt simptomàtic: que els ciutadans aprenguin a no practicar l'objecció pacífica. Encara que sigui un catedràtic, premi nacional del medi ambient, autor de llibres celebrats... El poder és equànim, sobretot si ets verd, ecopacifista i alternatiu.

Si no t'identifiques, et duran a comissaria i et podran detenir durant moltes hores. Deu ser una cosa certa i legal, per més que l'única cosa lícita és d'objectar-hi, segurament. Les preguntes finals són obligades. ¿Es durà a terme una investigació sobre aquestes detencions il·legals? La investigació ha estat demanada, però el silenci dels sectors professionals –els periodistes, i això que Joan Martínez Alier és director de la revista *Ecología Política*– no contribuirà gens a fer-la possible.

Jordi Bigas
Director de la revista Integral